

[Statsministeren]

Jeg skal slutte med at sige, at den danske regering aldeles loyalt har forelagt folketingets dagsordens synspunkter for vore NATO-partnere; herom hersker ingen som helst tvivl. Man kan selvfølgelig forlange, at vi forelægger flertallets synspunkter loyalt – og det har vi gjort til 100 pct. – men man kan ikke vente, at den danske regering skulle være i stand til sådan lige pludselig at få samtlige andre NATO-lande til at antage en anden udenrigspolitisk opfattelse end den, de vitterlig har.

Formanden:

Jeg minder om, at det er spørgetid. Når jeg tager anledning til at minde om det, er det, fordi der er så mange, der ønsker at få ordet her, at jeg bliver nødt til at gøre opmærksom på, at det ikke er en forespørgselsdebat.

Steen Folke (VS):

Jeg er glad for, at jeg kan få ordet, hr. formand:

Jeg mener ikke, at statsministerens svar er spor tilfredsstillende. Der er ingen, der kræver af statsministeren, at han skulle kunne få NATO til at gøre noget, som NATO ikke vil. Det eneste krav, vi stiller, er et krav om, at statsministeren handler i overensstemmelse med en dagsorden, der pålægger ham at gøre noget, en dagsorden, som han har modtaget, som han og hans regeringspartier ikke har stemt imod. Der kræves altså en aktiv indsats efter retningslinjerne af 26. maj 1983, og det er ikke gjort med, hr. statsminister, at NATO-ambassadøren på det ene og det andet møde har forelagt, at sådan mener nu folketingets flertal.

Hvis regeringen vil gøre en aktiv indsats, kunne man gøre det, jeg spurgte om, sidste gang jeg havde ordet: man kunne komme med en henvendelse, f.eks. fra stats- eller udenrigsministeren, til de andre stats- eller udenrigsministre i NATO-kredsen, som indeholdt direkte forslag om, at der blev tale om en forlængelse af forhandlingerne mellem USA og Sovjetunionen i Genève, samtidig med at man ikke færdiggør opstillingen af de atomraketter, der er ved at blive fløjet ind. Det ville være en aktiv indsats. Er udenrigsministeren rede til at gøre noget sådant?

Birkholm (VS):

Jeg forstår ikke, at statsministeren sådan med en armbevægelse affærdiger hr. Kjeld Olesen. Det spørgsmål, som hr. Steen Folke har rejst, drejer sig jo om, på hvilken måde regeringen arbejder aktivt for dagsordenen af 26. maj 1983.

Jeg vil gerne spørge statsministeren: det at arbejde aktivt, omfatter det ikke arbejdet i FN? Vil statsministeren fuldt alvorligt hævde, at regeringens instruks til den danske FN-repræsentation om at undlade at stemme for det svensk-mexikanske resolutionsforslag om kontrolleret fastfrysning af atomvåbenarsenalerne og at undlade at stemme for det rumænske forslag om udsættelse af stationering af mellemdistanceraketter i Europa for at give bedre vilkår for Genèveforhandlingerne er udtryk for, at den arbejder aktivt for folketingets dagsordener, når det dog er klart for alle og enhver, at begge resolutionsforslag i FN meget nøje svarer til indholdet af de dagsordener?

Kjeld Olesen (S):

Statsministeren ønsker ikke at svare mig. Det må jeg jo tage til efterretning. Ikke at give et svar kan også være et svar, og jeg har forstået, at vi så vender tilbage til det spørgsmål, og hvis ikke regeringen gør det, ved den, at så vil socialdemokratiet gøre det.

Men jeg vil bare spørge statsministeren: vil statsministeren begrunde sin påstand om, at mit spørgsmål falder uden for det spørgsmål, vi her behandler?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Må jeg svare hr. Kjeld Olesen først: nej, det er der ingen grund til at begrunde. Alle folketingets medlemmer kender jo reglerne for spørgetiden.

Så vil jeg sige, at det for regeringen har været afgørende, at vi i forbindelse med FN-resolutionernes afstemning levede op til 26. maj-dagsordenen, og det har vi gjort. Regeringen har også lagt vægt på at undgå – og det er tillige lykkedes i enhver henseende – at følge det samme afstemningsmønster som Sovjetunionen. Det drejer sig om afstemningen om otte resolutioner i FN, og i de fire, måske endda de fem – det kan vi vende tilbage til – af disse afstemninger har den danske regering stemt anderledes end vore NA-